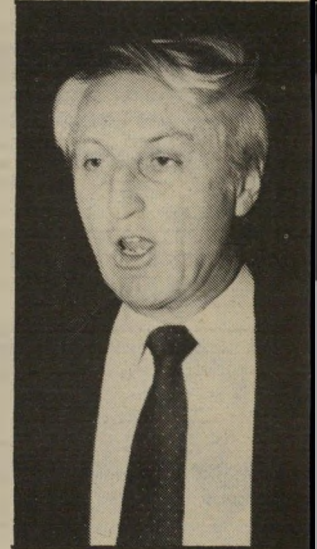

בשכונת שפירא לא שמעו שהשיפוח החדש מיטיב עם העם.

מישפחה יקותיאל מרובת הילדים משכונת שפירא שבדרום תל-אביב, לא שמעה בוודאי שהשיפוח החדש מיטיב עם העם, גם השילטון הישן לא עשה עימה חסד. פעיל שכונות-העוני, שמואל טרי ביה, שהוא עצמו יוצא השכונה, פוגש בבני המישפחה כמעט בכל יום. הוא הפך להיות פרקליטם בכל מעע עם הרשויות השונות. לדבריו היה המישפחה בבית מט ליפול, שקירותיו סדוקים ועכברים מטיילים בו גם בשעות היום. אבי המישפחה הוא חזן בבית-הכנסת, המתפרנס מעבודתו כמערליניקיון בעיריית תל-אביב. משכורתו היא הרבה פחות מהממוצע ועליו להאייל בה תשע פיות.

צרה ועוד צרה. בנם הבכור של בני הזוג מסגר בשיכלו והוא מתגורר עם המישפחה. אלה אינן בעיות היחידות - בן השכונה ניסה לשרך חתן לאחת הבנות כדי שתצא מהבית. היא אמנם חותנה אך חורה לביתה אחרי שנתיים, ושהיא עדיין בתולה. בת אחרת נישאה ועברה לגור בחולון. היא ילדה שני ילדים והאמינה שהיא לא תשוב לעולם לבית הוריה בשכונה. אך יום אחד יילה בעלה שבתקופה קצרה בע"ב בילתה אשתו במסוד לחוליה. פשוט הוא התפרץ כלפיה, חבט בה ודרש שתעזוב את הבית לפני ש"זשגוע את הילדים הקטנים. את הילדים הוא העביר לטיפולו של ליטכה הסעד. האם שבה לבית זוריה ונאבקה כדי לקבל אליה את שני ילדיה. היא קיבלה את הילדים, ולמיספר הפיות שתאב ייה צריך להאכיל נוספו שלוש. עתה החל טוביה להיאבק כדי ש"מישפחה תזכה לדיוור הולם. די

ראש עירייה להפ התפוצצות קרבה

יה בת יותר משניים וחצי חדרים. הוא פנה לחדרת חלמיש, לליטכה הסעד. לסגן ראש-הממשלה ושר"זשיכון, דוד לוי, ולראש העירייה, שלמה ("ציצ") להט. לדבריו, הי גישפחה אינה מסוגלת לממן ולוא זולק מרכישת דירה כי אין לה ורוטה. הבית גם אינו מיועד לי יוני, ולכן חלמיש אינה מתכוונת היכנס איתם למשארומתן. טוביה מיואש. לטענתו, כך חיים כמעגל עוני שאין ממנו מוצא עש"זות אלפי מישפחות ברחבי הי ארץ. הם לא שמעו שהשילטון החדש מיטיב עם העם. הם לא שמעו על שיקום שכונות. בכל וודש מצבם מחמיר וההתפוצצות זרבה.

קרבות הרימון

(המשך מעמוד 39) אותי על הרכב של פרופסור גליה גולן, והיא נפתלי רן לקחו אותי לבית-החולים. גם אברום נפצע, אבל אז הוא עדיין לא ידע את זה. מי, לדעתכם, הטיל את הרימון? עדי: לא חשוב מי. אולי עדיף שלא ימצאו אותי. ביוחד אם זה מישו מהקטמונים. יגידו שהוא עבריין והו. לא חשוב מהו, כי הרימון הזה היה המשך טיבעי לאלמות בהפגנה, שכמוכן נבנתה על הסטה בלתי-פוסקת בחודשים האחרונים.

איפה רוגי מילוא, שיתן את הדין על כך שאמר ששלוש עכשו מקב" לים כסף מסעודיה? שמעתי באוזני בזמן ההפגנה שאנשים צועקים: "אתם מבלים כסף מערב הסעודי דית!" עוד שמעתי: "פרופסור! זה מה שבגין אמר לח"כ אמנון רובינישטיין. עכשו גם זו מילת גנא.

הרשע: הגורם האחראי הוא בהחלט הממשלה. כל אלה שאמרו "מרעילי בארות", "סכין בגב", "בוגדים..." ודווקא על שלוש עכשו, על הילדים הטובים! אומרים שהרימון הוא תחילתו של תהליך. אני בטוח שזו לא התחלה. אולי האמצע. התהליך הזה התחיל לפני 15 שנה, ולדעתי הוא ימשיך. זהו המשך להירדרות החברתית, כתוצאה מהכיבוש הר מתמשך. תופעה של עם מדכא ועם מדוכא. כובש ונכבש. אנשים מתחילים להתייחס לזה כאל מצב טבעי.

עדי: בדיעבד הייתי מוכן שהי סבל שלי ישמש תמרור-אהרה ש" יתנוסס מול פנינו. האם הייתקמה הו תתממש? אני מאוד ספקן. לא חשוב מי ורק את הרימון. ראש-הממשלה אשם, כי הוא אחר" אי לכך שבתקופת שילטונו התאפי שר מיקרה כזה. הוא עדיין מתנהג כראש האופוזיציה. כראש-הממשלה עליו לדעת, שהוא אמנם מייצג את הרוב אבל עליו לכבד את אלה שלא חושבים כמוהו, ואת הלגיטימי מיות שלהם.

זה התחיל מזה ששלה אחד הוא שולח לי צו למילחמה שאיני רר צה בה, וכשאני חוזר ומביע את דעתי, הוא קורא לי בוגד. אני מכבד את חוקיותו, אבל חובתו לשמור על זכותי להביע את דעתי תיי. עליו להלחם על זכותי להפגין נגדו. הוא אחראי מפורשות. הוא מתעלם מאחריותו. הוא לא מבין מה זו דמוקרטיה. המשמעות לגבי היא, שבכך הוא פוטר אותי מלכ" בד את החוקיות שלו כראש-ממשלה.

המטרה שלי איננה להרוס. להי רוס זה קל. המטרה שלי להגיע למצב שהיה אפשר לחיות פה. אבל בגין צריך לדעת, שאם הוא לא שומר על זכויותינו - אז שישחרר אותנו גם מהחובות.

אם הייתם פוגשים את האישי שזרק את הרימון, מה הייתם אר מרים לו?

הרשע: אני אפילו לא חושב שצריך להעניש אותו. אולי רק לכזות אותו. הייתי רוצה שצפירי רים יחרכנו לו על הראש, אם הייתי פוגש בו, הייתי מסתכל לו בעיניים וממשיך ללכת. אין לי מה להגיד לאחד כזה.

הביטוח הרפואי של עדי ויהושע אינו כולל את הוצאות אישפודם. מסתבר, כי רק מי שנפצע כתוצאה של פעולת מילחמה וכאי על-פי החוק לפיצוי, תנועת שלום עכשו פנתה למרכז קופת-חולים וביקשה שינגנו בפצוניה קרו לפנים משרות הדין. יור המרכז, פרופ' חיים דר רון, נענה לבקשה, וקופת-חולים תכסה את הוצאות האישפוד. עיי ריית ירושלים הקימה קרו שתממן את הטיפול הפיזיותרפי שיידרש בתהליך השיקום.

הבעיה היא, אומר עדי, שה" חוק הנוכחי מתייחס לפח"ע (פעי" לות חבלנית עוינת), ואילו אנו נפצענו בפגיעו של פח"א - פעי" לות חבלנית אוהדת..."

היא היתה אהובתו והצמנת אותו, והיא המתאבנת היורה

נית יפה יש לה, והיא שאלה אם אני רוצה סיבוב. נכנסנו למכונית, היא ישבה לי ידיו ועשינו סיבוב. הראש שלי היה בעננים. "כאשר עמדנו להיפרד, היא נת" נה לי את מיספר הטלפון שלה והומינה אותי לבוא אליה עוד באותו הערב. "אני זוכר כי הסתקרנתי מאוד מהטיפוס הזה, ואכן טילפנתי אליה עוד באותו הערב ובאתי לביתה, ברחוב ז'בוטינסקי בתל-אביב. יש" בנו ודיברנו שלוש-ארבע שעות, ואחרי זה הלכנו למיטה ושכבנו. ולאחר-מכן הלכתי הביתה. זה היה כבר לפנות-בוקר."

כאשר עזבה אותה, ההכנסות היו גדולות והיא נהנתה מאורח-חיים פורני. דודו היה אז זמר בלתי-מוכר ומפיק מתחיל. על פגישתם הראשונה היא מס" פרת בקיצור וכיבוש בעדותה ל" מישטרה: "הכרתי את דודו באופן מיקרי לפני כחמש שנים. הייתי בעלת מניות בחברת-שמירה. חצי ממנה היה שייך לי וחצייה לאחי. שמעתי שדודו רוצה להוציא תקליט של גידי גוב, פניתי אליו והצעתי לו סכום של 100 אלף לירות להוצאת התקליט. עוד לפני זה התפתח רומן ביני ובין דודו אלהרר."

רק פעם אחת אהבים כך, רק פעם אחת טובלים כך, ו" רק פעם אחת משתגעים כך, סיכמ הסניגור, פרופסור דודי ליבאי. ה" נאשמת, שהודתה זה עתה בנסיון להרוג את הזמר דודו אלהרר, הר" כינה את ראשה. אסתר מרקוביץ, אשה בת 55, לילדת הארץ, בת לאחת המישפחות הוותיקות בפתח-תיקוה, ניסתה ב" אוגוסט 1982 להרוג את דודו אל" הרר, מתוך מניעים מסוככים של אכזבה באהבה ועסקים. השחקנית רחל מרכוס, אלמנתו של המשורר נתן אלתרמן, אמרה בעדות-האופי בעת המישפט: "מה שקרה איתה היכה אותי בתדהמה,

דודו אלהרר מש" חזר את המיק" נמשכו כארבע שנים, ואשתו של אלהרר ידעה עליהם.

לא הצליחה המאהבת לירות בזמר. הוא הוציא את האקדח מידה והזעיק את המישטרה. היחסים ביניהם נמשכו כארבע שנים, ואשתו של אלהרר ידעה עליהם.

..כך היא ירתה!"

רה. בגלל תקלה באקדח שלא הייתה ידועה לאיש,

השניים היו נפגשים מדי יום ו" מקיימים יחסים. כאשר נכנס אלהרר להפקת תקי ליש של גידי גוב, הציעה לו אסי תר להוציא את התקליט בשות" פות. הם חתמו על חוזה לפני ער" רך-דין, וכך הפכה ידידותם גם לעניין עיסקי.

הדיבור על היכרותם הראשונה. הוא מספר: "לפני כארבע וחצי שנים נקלעתי במקרה למיסעדה ציממט בתל-אביב. שם פגשתי ב" אסתר מרקוביץ. היא ישבה שם עם לביאה הון, סוכנת הסרטים. הצטרפתי אליהן לשולחן, ובשיחה שהתפתחה התפארה אסתר בסכר" זייהכסף העומדים לרשותה.

אבל זה סיפור ידוע מתוך רומנים, על אהבה הנתקלת במבוך נפשי קשה, ואין לזה הסבר הגיוני. ה" מעשרים שנה, מכיוון שאחיה של אסתר היה נשוי לתרצה אתר, בתה של השחקנית.

..היחסים התקררו"

אותה תקופה גילגלה אסי תר מיליוני לירות ושלטה על רכוש גדול. אסתר היתה נוהגת לבזבז סכומי כסף גדולים מאוד בחנויות תכשיטים, בגדים ותמונות, מכסף שהרוויחה מחברת-השמירה שהיתה בעלות מישפחתה... היא נהגה לבזבז הרבה כסף תוך קניית מתנות יקרות-ערך לאנשים שמס"

למחרת שוב הגעתי לציממט, ושוב פגשתי את אסתר. דיברנו על עיסוקי כמפיק, והיא כל הזמן די" ברה על עבודתה ועל הכסף הרב שהיא מרוויחה. היא הזכירה מי" ליונים של לירות ודולרים. אני לא הבנתי בכספים בסדרי גודל כאלה. "למחרת שוב הגעתי לציממט, ושוב פגשתי את אסתר. דיברנו על עיסוקי כמפיק, והיא כל הזמן די" ברה על עבודתה ועל הכסף הרב שהיא מרוויחה. היא הזכירה מי" ליונים של לירות ודולרים. אני לא הבנתי בכספים בסדרי גודל כאלה.

מיספר טלפון

אתר, אשה תמירה ובעלת גוף יפה, הכירה את הזמר לפני חמש שנים בערך, כאשר היא היתה בת 50 הוא היה בן 32. היא היתה גרושה וניהלה בתצל" חה מרובה חברת-שמירה מישפח" תית. היא הצליחה להגדיל את מי" ספר עובדי החברה מעשרה - כי אשר החלה לנהל אותה - לכאלף,